

ကိုစိန်ဒေါင်းတို့ ရွာကလေး

ဇော်မင်း (ဓနုဖြူ)

ကျေးရွာကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေပတ်လည်ဝိုင်းရံလျက်ရှိပြီး ရွာ၏အရှေ့ဘက်တွင် အစွန်ကျေးရွာနှင့်ဆက်သွယ်ထားသော ရေပေါ်ဝါးတံတား၊ တောင်ဘက်တွင် စိမ်းစိုနေသော လယ်ကွင်းများ၊ ရွာ၏အနောက်ဘက်တွင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပြည်လုံးချမ်းသာ ရွာဦးစေတီနှင့် ရိုးချောင်းကမ်းနဖူးပေါ်တွင် မေးတင်နေသည့် ရွာတန်းရှည်ရွာလေးဖြစ်ပါသည်။ ကွေးဝိုက်နေသော ရိုးချောင်းအလှ ၊ သေသပ်စွာတည်ဆောက်ထားသော ရေပေါ်ဝါးတံတား၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော လယ်ကွင်းများ၊ အံ့ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်၊ဝါးပင်များဖြင့် အလွန်လှပ၍ သာယာသောရွာလေးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။

လှပ၍ သာယာယာရှိသော ရွာကလေးသည် ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ဓနုဖြူမြို့နယ် ၏တောင်ဘက်အစွန်အဖျားကျသော ရေလုပ်ငန်းကိုအဓိက လုပ်ကိုင်သည့် ရေလုပ်သားများနေထိုင်ရာ “ဗျင်းဘွဲ့ရွာကလေး” ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဗျင်းဘွဲ့ကျေးရွာသား စာရေးဆရာကြီး “ကြယ်နီ” သည် ဗျင်းဘွဲ့ ရွာသူ/ရွာသားရေလုပ်သားတို့၏ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံ၊ အင်းချောင်းရိုးများအတွင်း ပင်းပန်းဆင်းရဲစွာရုန်းကန် လှုပ်ရှားကြရပုံ၊ အင်းသားကြီးများ၏ လက်သပ်မွေးထားသော လူမိုက်များတို့က နှိပ်စက်ကြပုံ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများက တံငါသည်ရေလုပ်သားတို့ထံမှ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစားကြပုံ၊ ရေလုပ်သားတံငါသည်တို့၏ နေထိုင်ပုံ၊ စားသောက်ပုံ၊ ပြောဆိုပုံ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ တံငါလုပ်ငန်းများနှင့် တံငါဝေါဟာရများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရသများပေါ်လွင်အောင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဗျင်းဘွဲ့ကျေးရွာရှိ ရေလုပ်သားများကို အခြေခံပြီး ကိုဒေါင်းစိန်၊မယ်စိန်တို့လင်မယားကို ပင်တိုင်ထားကာ “ကိုတံငါ” ဝတ္ထုတွင် တွဲဖက်ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်များဖြစ်သည့်

- ဘဝတူရေလုပ်သား မုဆိုးဖိုတကိုယ်တည်း
- ကိုရင်မောင်
- ကိုဒေါင်းစိန်အိမ်ဘေးက ဘဝတူတံငါသည်
- ကိုဖိုးကွန်၊ဇနီးမပြားကြီး

- နှပ်ချေးတွဲလောင်း ရွှေပန်းငေါတ်တောက်နှင့်အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် - ဒီလုံး
- အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းပက်စက်သည့် ငါးစိမ်းသည် - မမယ်ရင်
- အမြတ်၊ အမြတ် ကိုသာ အဓိကထားသည့် ကုန်သည်ပွဲစားကြီး - ဦးဘမောင်
- ပိုက်သမား၊ ကွန်သမားအစ အင်းသားကြီးအဆုံး အားလုံးသော တံငါသည်အပေါင်းတို့၏ အာဏာရှင်ကြီး - အင်းအင်စပတ်တာ စသည်တို့၏ ဘဝ သရုပ်ဖော်ပုံကို ဖတ်ရှုလေ့လာမှတ်သားရပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် ဓနုဖြူမြို့နယ်ရှိ ဗျင်းဘွဲ့ကျေးရွာ (ကိုဒေါင်းစိန်တို့ရွာကလေး) ကိုကွင်းဆင်းလေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့ရပါသည်။ ဗျင်းဘွဲ့ကျေးရွာသား အသက် (၉၃) နှစ်အရွယ်ရှိ အဘဦးထွန်းရွှေက “ဒို့ရွာကလေးဟာ မြန်မာရွာကလေးပါ။ ရေလုပ်ငန်းနဲ့ရှာဖွေစားသောက်ကြပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က ရွာ(၂)ကြိမ်မီးလောင်ခံရတယ်။ တံငါသည်တွေဟာ စုန်း၊နတ်၊ ကဝေ တွေကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲနေတယ်။ နေတော့တဲ့စုတ်၊ စားတော့မလောက်ငှ၍ ဖြစ်ကြတယ်။ ဆရာ “ကြယ်နီ” မြို့ကနေရွာပြန်လာတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းစရာမြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ရေလုပ်သားတွေနဲ့ လိုက်လံ၍ လက်တွေ့လေ့လာပြီး ဝတ္ထုရေးသားခဲ့တာပါ။ တံငါသည်တို့ရဲ့ ဒုက္ခ၊ ခံစားချက်တွေကို ၁၉၅၈ခုနှစ်က ရွာမှာပြဇာတ် ကပြခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ဝင်ခန်းသီချင်းလေး မှတ်မိသလောက်ဆိုပြမယ်ဆိုပြီး အဘဦးထွန်းရွှေက ခေါင်းကလေးလှုပ်ကာ လှုပ်ကာနဲ့ သီချင်းကိုဆိုပြခဲ့ပါတယ်။

“ဒို့ရေလုပ်သား ဆင်းရဲသားတွေ ဖြစ်ပုံမှာကွယ်....နေ့စဉ်ပင်တကုတ်ကုတ်နဲ့ ယင်းကျစ်လို့ ဝါးကိုင်လုပ်ရတယ်.... တစ်နေ့ပင်လုပ်ခလေးဆန်တစ်တင်းတစ်ဆယ်ဈေးနဲ့ပေးရပြန်တယ်..ဟယ်..ဟယ်.. ကြက်သွန်နဲ့ငှုတ်သီးဟာ အထုပ်ကြီးနဲ့ပါလာတယ်။ ဆီနဲ့လက်ဖက်ခြောက်ကလည်း ထက်ဝက်လောက်လည်းအမြတ်ယူထားတယ်.....” လို့သီဆိုပြီး “အခုအချိန်မှာတော့ ကျေးရွာကတိုးတက်နေပါပီ ရေလုပ်သားတွေ ရိုးချောင်းလေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှာဖွေစားသောက်လို့ရပါပီ။ ဘယ်အင်းသားမှ လည်းမနှိပ်စက်တော့ပါဘူး” ဟုပြောပါသည်။

ရေလုပ်သား ကိုရဲရွှေကလည်း “အင်းတွေကို နယ်နမိတ် အတိအကျသတ်မှတ်ပြီး အင်းချောင်းပြင်ပ ရိုးချောင်းတွေ၊ ရေနက်ကွင်းတွေ၊ ဘုံငါးဖမ်းကွက်တွေမှာငါးရစ်ငါးသန်ချိန်ကလွဲပြီး လွတ်လပ်စွာ ရှာဖွေခွင့်ရပါပြီ။ ကျွန်တော့အိမ်ကိုလည်း သွတ်မိုးနိုင်ပါပြီ။ ဆိုလာပြားနဲ့လည်းမီးလင်းနေပါပြီ” ဟုပြောပြပါသည်။

ကျေးရွာဖွံ့/ထောက်ဥက္ကဋ္ဌ (စာရေးဆရာကြီး “ကြယ်နီ”၏တူ) ကလည်း ဗျင်းဘွဲ့ကျေးရွာမှာ အိမ်ခြေ (၁၉၆) အိမ်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရေလုပ်သားရွာကလေးဟာ ၂၀၁၀ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာ တိုးတက်လာပါတယ်။ အခြေခံမူလတန်းလွန်ကျောင်းလည်းရှိပြီးကျောင်းသား၊ကျောင်းသူ(၁၆၈) ဦးစာသင်နေကြရပါပြီ။ စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ဆရာဝန်၊အင်ဂျင်နီယာ၊ကျောင်းဆရာ၊ဆရာမတွေ ပေါ်ထွက်နေပါပြီ။ ဓနုဖြူမြို့မှ ကျေးရွာအထိ မြေသားလမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်၊ကား၊ဂွန်ဒေါင်းသွားလို့ရပါပြီ။

မွေးမြူရေး၊ ရေလုပ်ငန်းနှင့်ကျေးလက်ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ကျေးလက်ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးရန်ပုံငွေဖြင့် ပေ(၂၀၀) အရှည်၊ အကျယ် (၁၄)ပေ သံကူကွန်ကရစ်အစွန်တံတား၊ ဆိုလာစနစ်ဖြင့် ရွာလုံးကျွတ် လျှပ်စစ်မီး၊ မြေသားသောက်ရေကန်၊ သောက်သုံးရေအတွက် ရေတုံကင် (၉) လုံးရရှိပြီး ရေကြီးနစ်မြုပ်မှုမရှိစေရန်အတွက်အစွန်-နဲ့ကောတာတမံ၊ရွာလယ်ကွန်ကရစ်လမ်း(၁၂၅၀)ပေ၊ အကျယ်

(၈) ပေ၊ရေသန်စက်(၁)လုံး၊(အုတ်ရေကန်ပါ)၊ ဓမ္မာရုံ၊ စာကြည့်တိုက်၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဘုရားစေတီတွေရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရွာကလေးပြည့်စုံစွာ မြို့နှင့်မခြား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးသော နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် ဌာနဆိုင်ရာများကို အထူးပင်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟုပြောပြသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် ရွာအဝင် ကြည်လင်အေးမြသော ချောင်းရေပြင်ပေါ်တွင် ပြုလုပ်ထားသော ရေပေါ်ဝါးတံတားလေးမှတစ်ဆင့် ရွာလယ်ကွန်ကရစ်လမ်းတစ်လျှောက် လေ့လာခဲ့ရပါသည်။ ကွန်ကရစ်လမ်းဘေးတွင် အစီအရိစိုက်ထူထားသော ဆိုလာမီးတိုင်များ၊ တိုက်တာအဆောက်အဦ၊ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ၊ အိမ်သစ်ဆောက်နေသူများ၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် စကိုင်းနက်ဂြိုဟ်တုစလောင်းများ၊တီဗွီအင်တာနာများ၊ လမ်းပေါ်တွင် ပိုက်သိမ်းပြန်လာသူ၊ ငါးရောင်းသူ၊ ငါးခြောက်လှန်းသူ၊ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်စီးသူများ၊ ဆော့ကစားနေသော ကလေးငယ်များ၊ ရွာလယ်က ဦးသာဟန်၊ ဒေါ်မပေါအလှူပြုလုပ်ရန်အတွက် တက်ညီလက်ညီနှင့် မဏ္ဍပ်ထိုးနေကြသူများ၊ အခမ်းအနားပြင်ဆင်သူများ၊ ထင်းခွဲရေခပ်၊ ကြက်သွန်လှီးသူများ၊ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြသူများ၊ ရွာလယ်ဓမ္မာရုံရှေ့ ဒီလုံးအရွယ် (၁၀) နှစ်သားကလေးများ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံဖြင့် ဖုန်းပြောသူကပြော၊ ဂိမ်းကစားသူက ကစား၊ ဆွမ်းခံကြွချိန် ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော် သံဃာတော်များအား စေတနာ သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် ဆွမ်းလောင်းနေသူများ၊ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် သပ္ပာယ်လှသော ပြည်လုံးချမ်းသာစေတီတို့ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ “ကိုဒေါင်းစိန်တို့ရွာကလေး” သည်ယခင်ကနှင့်မတူ ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသည်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး “ကြယ်နီ” ၏မွေးရာဇာတိမြေရှိ “တံငါသည်တို့၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်လိုသောဆန္ဒ” မှာဖြင့် ယခုအခါ ရေလုပ်သားတို့နေထိုင်သော “ဗျင်းဘွဲ့ရွာကလေး” သည် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးတို့နှင့် စည်ပင်တိုးတက်နေပါပြီ” ဟုရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။